

YOM KIPPUR & THE MESSIANIC BELIEVER

notes by Tim Hegg

The Messianic movement today is, in many ways, an expression of a dilemma that faced the early communities of believers in Yeshua and, to one extent or another, has faced believing communities throughout the centuries. This dilemma may be couched in various ways, but the essence of it may be summed up in two primary questions:

1. What relationship do the followers of Yeshua have to the Torah (the five books of Moses)?
2. What relationship do the followers of Yeshua have to the accumulated Jewish traditions that have defined and characterized Torah life among the Jewish people since the rise of rabbinic Judaism?

In essence, these two questions may be stated more succinctly: What is our relationship to the Written and Oral Torahs? For the Messianic, the Written Torah is defined as foundationally the five books of Moses (Genesis - Deuteronomy) but fully as the whole of the Scriptures - the Tanach and the Apostolic Scriptures. The Oral Torah consists primarily of the Mishnah and more fully in the evolving rabbinic traditions and *halachah* as expanded in the Talmuds (*halachah*), midrashim (*aggadah*), and other legal treatises such as the *Shulcan Aruk*.

The question of our relationship with the Written Torah has been fairly agreed upon by most Messianics (though this is becoming more and more questioned by some groups), namely, that the Scriptures form the primary basis for our beliefs and our living out of these beliefs, or to put it more conventionally, for our faith and *halachah*. We have rejected the Christian doctrine, that the Apostolic Scriptures have, to one extent or another, cancelled or replaced the Tanach as an authoritative standard for faith and *halachah*. But having received the Torah as the viable, eternal revelation and will of God for His people, we often struggle to know how we are to obey the commandments of God in light of the fact that there is no functioning Temple or priesthood, and most of us reside in the diaspora outside of the Land. Many of the commandments found in the Torah are attached in one way or another to the Temple, priesthood, and the Land.

YOM KIPPUR & DE MESSIAANSE GELOVIGE

notities van Tim Hegg

De Messiaanse beweging vandaag is op vele manieren een uitdrukking van een dilemma waar zowel de eerste gemeenschappen van gelovigen in Yeshua als de gelovige gemeenschappen in de loop der eeuwen mee geconfronteerd werden. Dit dilemma kan op verschillende manieren worden verwoord, maar de essentie ervan kan in twee hoofdvragen worden samengevat:

1. Welke relatie hebben de volgelingen van Yeshua met de Torah (de vijf boeken van Mozes)?
2. Welke relatie hebben de volgelingen van Yeshua met de verzameling van Joodse tradities die het Torahleven bij het Joodse volk hebben gedefinieerd en gekenmerkt sinds het opkomen van het rabbijnse Judaïsme?

In essentie kunnen deze twee vragen nog concreter worden gesteld: Wat is onze relatie met de geschreven en mondelinge Torah's? Voor de Messiaanse gelovige wordt de geschreven Torah gedefinieerd als de vijf boeken van Mozes (Genesis - Deuteronomium) als fundament, maar algemener als de hele Schrift - de Tanach (OT) en de Apostolische Geschriften. De mondelinge Torah bestaat voornamelijk uit de Mishnah en meer uitgebreid in de evoluerende rabbijnse tradities en *halachah* zoals uiteengezet in de Talmuds (*halachah*), midrashim (*aggadah*) en andere erkende verhandelingen zoals de *Shulcan Aruk*.

Over de vraag van onze relatie met de Schriftelijke Torah zijn de meeste Messianen het tamelijk eens (hoewel dit steeds meer door sommige groepen in vraag gesteld wordt), namelijk dat de Schriften de basis vormen voor onze overtuigingen en ons leven vanuit deze overtuigingen - of om het in meer gebruikelijke woorden te stellen - voor ons geloof en *halachah* (toepassing). Wij hebben de christelijke leer afgewezen, dat de Apostolische Schriften in een of andere mate, de Tanach als een gezaghebbende norm voor geloof en *halachah* zou hebben geannuleerd of vervangen. Maar omdat we de Torah hebben ontvangen als de levensvatbare, eeuwige openbaring en wil van God voor Zijn volk, worstelen we vaak met de kennis hoe we het gebod van God moeten gehoorzamen in het licht van het feit dat er geen functionerende Tempel of priesterschap bestaat en de meesten van ons in de diaspora buiten het Land verblijven. Veel van de geboden in de Torah zijn op een of andere manier verbonden aan de Tempel, het priesterschap en het Land.

Of course, this same dilemma faced the communities of The Way. There was no question about receiving God's Torah - the Scriptures - as the very revelation of God and the basis for one's faith and practice as a follower of Yeshua. After all, Yeshua Himself had explicitly taught that even the smallest stroke and letter of the Torah and the Prophets were eternally established as God's will for His people (Matt 5:17-20). But in just as explicit words, Yeshua had denounced some of the Pharisaic *halachah* as placing an unnecessary burden upon people, a burden that resulted not only in the neglect of biblical commandments, but in some cases even invalidating and setting aside the word of God (Mk 7:8-9, 13).

Given this teaching of Yeshua, it is clear that the communities of the The Way were apparently ; "mixed" in their acceptance of the rabbinic authorities. For instance, the scenario portrayed by Paul in Rom 14, where some (apparently) remained under the authority of the Great Sanhedrin in Jerusalem regarding which days were appropriate for fasting and which were not¹ or whether secondary and tertiary separation of foods (particularly meat) were required to make them kosher for consumption. Eventually, it would seem, the expulsion of Yeshua followers from the traditional synagogues² made it evident that they could not fully submit to the rabbinic authorities and maintain their allegiance to Yeshua as the Messiah. The fact that Paul continued to give his back to the whip of the synagogue officials³ in order that he might continue to be received within their circles and maintain the opportunity to speak of Messiah to them,⁴ shows that increasingly the traditional synagogue had no place for those who were openly followers of Yeshua.

This may be the point the author of Hebrews is making when he writes:

For the bodies of those animals whose blood is brought into the holy place by the high priest as an offering for sin, are burned outside the camp. Therefore Yeshua also, that He might sanctify the people through His own blood, suffered outside the gate. So, let us go out to Him outside the camp, bearing His reproach. (Heb 13:11-13)

As followers of Yeshua, we therefore find ourselves in a position that has often been difficult to define. We affirm the ongoing viability and value of the Torah (the Scriptures) as the basis for our faith and *halachah* as we

Natuurlijk stonden de gemeenschappen van De Weg voor ditzelfde dilemma. Er bestond geen twijfel over het ontvangen van Gods Torah - de Schrift - als de openbaring van God en de basis voor iemands geloof en praktijk als volgeling van Yeshua. Immers, Yeshua Zelf had expliciet geleerd dat zelfs het kleinste streepje of letter van de Torah en de Profeten voor eeuwig tot Gods wil voor Zijn volk waren gesteld (Matt 5:17-20). Maar in net zo uitdrukkelijke bewoordingen had Yeshua enkele van de Fariseese *halachah* veroordeeld omdat zij onnodige lasten op mensen legde, een last die niet alleen resulteerde in de verwaarlozing van Bijbelse geboden, maar in sommige gevallen zelfs het woord van God ongeldig verklaarden en opzij zetten (Mark 7:8-9, 13).

Gezien deze leer van Yeshua is het duidelijk dat er bij de gemeenschappen van De Weg blijkbaar "een mix" was in het aanvaarden van het rabbijnse gezag. Bijvoorbeeld, het scenario dat door Paulus in Rom 14 werd geschilderd, waar sommigen (blijkbaar) onder het gezag van het Grote Sanhedrin in Jeruzalem bleven m.b.t. welke dagen geschikt waren om te vasten en welke niet¹ of dat scheiding van levensmiddelen (met name vlees) nodig was om ze voor consumptie kosher te maken. Uiteindelijk zou de uitzetting van Yeshua-aanhangers uit de traditionele synagoges² duidelijk maken dat ze zich niet volledig aan de rabbijnse autoriteiten konden onderwerpen en tegelijk hun trouw aan Yeshua als de Messias handhaven. Het feit dat Paulus doorging met zich te onderwerpen aan de zweep van de synagogbeambten³ om ervoor te zorgen dat hij binnen hun kringen zou worden ontvangen en de gelegenheid te behouden om tot hen van Messias te spreken,⁴ laat zien dat de traditionele synagoge steeds meer geen plaats bood voor degenen die openlijk volgelingen van Yeshua waren.

Dit kan het punt zijn dat de auteur van Hebreeën maakt wanneer hij schrijft:

Want de lichamen van die dieren, wier bloed door de hogepriester in het heiligdom gebracht wordt als een offer voor de zonde, worden buiten het kamp verbrand. Daarom ook dat Yeshua, opdat Hij de mensen door Zijn eigen bloed zou heiligen, buiten de poort leed. Dus, laten we naar Hem uitgaan, buiten het kamp, Zijn schande dragend. (Heb 13:11-13)

Als volgelingen van Yeshua bevinden we ons dus in een positie die vaak moeilijk te definiëren is. Wij bevestigen de voortdurende levensvatbaarheid en waarde van de Torah (de Schrift) als basis voor ons geloof en *halachah*, als we proberen om in de voet-

seek to walk in the footsteps of the Messiah. We also appreciate many aspects of traditional Judaism, seeking to maintain our own Jewish identity and thus our connection with the broader Jewish community. At the same time, we are unwilling to compromise in any way our open confession of Yeshua as our Messiah and Savior, and our willing worship of Him as Immanuel, God with us. Moreover, we accept without reservation that all who are truly followers of Yeshua, whether of Jewish or non-Jewish lineage, have equally received the gift of the Spirit and are therefore members of the body of Messiah without distinction.⁵ Now this perspective, which we believe is based squarely upon the Scriptures themselves, impacts us in regard to our *halachah* and particularly in matters relating to how we celebrate the appointed times of the Lord.⁶ And this may be particularly true in our observance of Yom Kippur. Some messianics wonder whether our observance of Yom Kippur should be a solemn time of reflection, confession, and seeking repentance (in line with the manner in which rabbinic Judaism observes the day), or whether we should dispense altogether with the solemnity associated with Yom Kippur and turn it rather into a day of joy and happiness in light of the atonement secured for us by the death, resurrection, ascension, and intercession of our Messiah, Yeshua.

I would suggest that our observance of Yom Kippur should be both. Here is why. First, the Torah instructs us that on this day, the day of Yom Kippur, we are to afflict or humble our souls.

This shall be a permanent statute for you: in the seventh month, on the tenth day of the month, you shall humble your souls and not do any work, whether the native, or the alien who sojourns among you; for it is on this day that atonement shall be made for you to cleanse you; you will be clean from all your sins before the LORD. It is to be a sabbath of solemn rest for you, that you may humble your souls; it is a permanent statute. (Lev 16:29-31)
If there is any person who will not humble himself on this same day, he shall be cut off from his people It is to be a sabbath of complete rest to you, and you shall humble your souls; on the ninth of the month at evening, from evening until evening you shall keep your sabbath. (Lev. 23:28, 32)

sporen van de Messias te wandelen. Wij waarderen ook veel aspecten van het traditionele jodendom, zoekend om onze eigen joodse identiteit en daarmee onze band met de bredere joodse gemeenschap te behouden. Tegelijkertijd zijn we niet bereid om op een of andere manier afbreuk te doen aan onze openlijke belijdenis van Yeshua als onze Messias en Verlosser en onze bereidwillige aanbidding van Hem als Immanuel, God met ons. Bovendien accepteren wij zonder voorbehoud dat iedereen die werkelijk aanhanger van Yeshua is, van joodse of niet-joodse afkomst, in dezelfde mate het geschenk van de Geest heeft ontvangen en derhalve lid van het lichaam van Messias is, zonder onderscheid.⁵

Dit inzicht nu, waar we van geloven dat het op de Schrift zelf gebaseerd is, heeft invloed op onze *halachah* en vooral in zaken die verband houden met hoe we de vastgestelde tijden van de Heer vieren.⁶ En dit kan met name belang hebben bij onze naleving van Yom Kippoer. Sommige messianen vragen zich af of onze naleving van Yom Kippur een plechtige tijd van bezinning, belijdenis en berouw (in overeenstemming moet zijn met de wijze waarop het rabbijnse judaïsme de dag waarneemt) of dat we helemaal moeten afzien van de plechtigheid in verband met Yom Kippur en het eerder veranderen in een dag van vreugde en geluk in het licht van de verzoening die ons door de dood, opstanding, hemelvaart en voorbede van onze Messias, Yeshua, verzekerd is.

Ik stel voor dat onze inachtneming van Yom Kippur beide zal zijn. Hier volgt waarom. Ten eerste leert de Torah ons dat op deze dag, de dag van Yom Kippur, we onze zielen moeten nederig maken of bedroeven.

Dit zal een blijvende wet voor u zijn; in de zevende maand, op de tiende dag van de maand, zult gij uw zielen nederig maken en geen werk doen, zij het inwoner of vreemdeling die onder u vertoeft; want op deze dag zal verzoening worden gedaan om u te reinigen; van al uw zonden zal u rein worden vóór de HEERE. Het is een sabbat van plechtige rust voor u, opdat u uw zielen nederig maakt; het is een blijvende wet. (Lev 16:29-31)
Als er iemand is die op die dag zich niet zal nederig maken, zal hij van zijn volk worden afgesneden Het is een sabbat van volledige rust voor u, en u zult uw zielen nederig maken; op de negende van de maand 's avonds, van avond tot avond, zult u uw sabbat houden. (Lev 23:28, 32)

This commandment was given to Israel as a whole, which included those who had genuine faith in the coming Messiah, and who understood that God had removed their transgressions from them. Thus David writes in Psalm 32:1-2,

How blessed is he whose transgression is forgiven, whose sin is covered! How blessed is the man to whom the LORD does not impute iniquity, and in whose spirit there is no deceit!

So even before the coming of the Messiah, those who like Abraham were reckoned as righteous by God on the basis of their faith, observed Yom Kippur as a solemn day in which they humbled their souls.

What does it mean to humble" or "afflict" one's soul? The Hebrew word used in the Yom Kippur texts is *'anah'*. This cluster of consonants apparently has a number of different Semitic roots. One root has the idea of "to answer" or "give a reply." Another means "to be wretched" or "to be bowed down," "to suffer" or "to be troubled." Yet another root means "to sing" (perhaps in the sense of antiphonal responses in song). Quite obviously, in the Yom Kippur texts of Leviticus, the meaning of the verb *'anah'* is "to be bowed down" (thus the English translations that use "humbled") or to "be afflicted."

In the poetic lines of Is 58:3, 5, the verb *'anah'* is parallel to fasting:

*Why have we fasted and You do not see?
Why have we humbled ourselves and You do not notice? (v. 3)
Is it a fast like this which I choose, a day for a man to humble himself?
(v. 5)*

The same parallelism is seen in Ps 35:13,

But as for me, when they were sick, my clothing was sackcloth; I humbled my soul with fasting, and my prayer kept returning to my bosom.

Here we have a good indication that one way a person may humble or afflict one's soul is through fasting, and this became the traditional understanding of what the Torah commandment requires: that a person fast on Yom Kippur in order to humble or afflict one's soul (oneself).

So humbling or afflicting our souls on the appointed day of Yom Kippur is first something we do in obedience to God's commandment. We do it because our King told us to.

Second, Yom Kippur affords us a set time to stop and make an honest assessment of our

Dit gebod werd aan Israël als geheel gegeven, waaronder degenen die echt vertrouwen hadden in de komende Messias, en die begrepen dat God hun overtredingen van hen had verwijderd. Zo schrijft David in Psalm 32:1-2,

Hoe gezegend is hij, wiens overtreding is vergeven, wiens zonde is bedekt! Hoe gezegend is de man wie de HERE geen ongerechtigheid aanwrijft, en in wiens geest er geen bedrog is!

Dus zelfs vóór de komst van de Messias hielden diegenen die, zoals Abraham door God als rechtvaardigd werden erkend op grond van hun geloof, Yom Kippur als een plechtige dag waarin zij hun zielen nederig maakten.

Wat betekent het om je ziel nederig te maken " of te "kwellen"? Het Hebreeuwse woord dat in de Yom Kippur teksten gebruikt is, is *'anah'*. Deze groep van medeklinkers heeft blijkbaar een verschillend aantal semitische wortels. Eén wortel heeft de bijgedachte van "antwoorden" of "antwoord geven". Een andere betekent "beroerd voelen" of "gebukt gaan" of "lijden", of " ontsteld zijn". Nog een andere wortel betekent "zingen" (mogelijk in de zin van tegenstem in liederen). Het is duidelijk dat in de Yom Kippur-teksten van Leviticus de betekenis van het werkwoord *'anah'* "gebukt gaan" is (vandaar dat de vertalingen "nederig gemaakt") of "gekweld zijn" gebruiken.

In de poëtische lijnen van Jes 58:3, 5 staat het werkwoord *'anah'* gelijk aan vasten:

*Waarom hebben we gevast en ziet U niet?
Waarom hebben we onszelf nederig gemaakt en merkt U het niet op? (v. 3)
Is het een vasten als deze die Ik verkies, een dag voor een man om zich nederig te maken? (v. 5)*

Hetzelfde parallelisme is merkbaar in Ps 35:13,

Maar voor mij, toen zij ziek waren, was mijn kleding een zak; Ik heb mijn ziel nederig gemaakt met vasten, en mijn gebed bleef terugkeren naar mijn boezem.

Hier hebben we een goede aanduiding dat één manier waarop iemand z'n ziel kan nederig maken of kwellen door te vasten is, en dit werd de traditionele wijze van begrijpen van wat het Torah gebod vereist: dat iemand op Yom Kippur vast om z'n ziel (zichzelf) nederig te maken of te kwellen.

Dus onze zielen op de aangewezen dag van Yom Kippur nederig maken of kwellen is vooral iets wat we in gehoorzaamheid aan Gods gebod doen. We doen het omdat onze Koning het ons gezegd heeft.

Ten tweede, biedt Yom Kippur ons een vaste tijd om halt te houden en een eerlijke beoordeling te maken

own faith and progress in sanctification. Paul admonishes us to test ourselves to see if we are in the faith:

Test yourselves to see if you are in the faith; examine yourselves! Or do you not recognize this about yourselves, that Yeshua Messiah is in you, unless indeed you fail the test? (2Cor 13:5)

Among popular Christianity, testing oneself in regard to one's faith is not often emphasized. Some would even say that such an exercise brings doubting, and that this is contrary to faith. But the Apostle tells us to do so. Yom Kippur, a day that incorporates a solemn reflection upon one's own soul, affords the opportunity to take a more complete inventory of one's own walk with the Lord, and to affirm a genuine faith in Yeshua as the only way to the Father (Jn 14:6).

Paul likewise exhorts us that "each one must examine his own work" (Gal 6:4), by which he means that each one should take stock of how he or she is bearing the burdens of others and thus fulfilling the Torah of Messiah. In other words, each of us is to examine how we are loving our neighbor - how we are progressing in the "law of love." Once again, a traditional theme for Yom Kippur is that it is a time to make sure we have repaired relationships with others, paid our debts, and sought forgiveness from those against whom we may have sinned. This yearly appointed time helps us keep short accounts with others, and to not allow breaches in our relationships to fester into an incurable wound. But this also requires a humbling of our souls. Perhaps nothing is more humbling than to admit that we have been wrong and to seek forgiveness from the one against whom we have sinned. But doing so moves us forward in becoming holy, to becoming conformed to the image of the One we confess to be Messiah and Lord.

Third, whether we like to admit it or not, it is a characteristic of our fallen human nature that we tend to take for granted things of immense importance. We sometimes take for granted the love extended to us by those who confess to love. But specifically in terms of our relationship to God through Yeshua, we even may take for granted the infinite price that was paid for our atonement. Our confession of faith in Yeshua may sometime become perfunctory, so that we can, almost nonchalantly, say "all my sins are forgiven" without being moved in our souls at the wonder of such a great

van ons eigen geloof en vooruitgang in heiliging. Paulus waarschuwt ons om onszelf te testen om te zien of we in het geloof zijn:

Test jezelf om te zien of je in het geloof bent; onderzoek jezelf! Of herken je dit niet betreffende jezelf, dat Yeshua Messias in je is, tenzij je inderdaad in de test niet slaagt? (2Cor 13:5)

In het gangbare christendom wordt niet vaak nadruk gelegd op het zichzelf testen m.b.t. het geloof. Sommigen zouden zelfs zeggen dat zo'n oefening twijfel brengt, en dat dit in strijd is met het geloof. Maar de apostel zegt ons dat te doen. Yom Kippur, een dag die een ernstige reflectie op zijn eigen ziel bevat, biedt de mogelijkheid om een meer volledige inventarisatie van zijn eigen wandelen met de Heer te maken en een echt geloof in Yeshua te bevestigen als de enige weg naar de Vader (Joh 14:6).

Zo vermaant Paulus ons ook, dat "ieder z'n eigen werk moet onderzoeken" (Gal 6:4), waarmee hij bedoelt dat iedereen de inventaris moet opmaken van hoe hij of zij de lasten van anderen draagt en daarmee de Torah van Messias vervult. M.a.w., ieder van ons moet onderzoeken hoe hij of zij de naaste liefheeft - hoe hij of zij vooruitgaat in de "wet van de liefde". Nogmaals, een traditioneel thema voor Yom Kippur is dat het een tijd is om ervoor te zorgen dat we relaties met anderen hebben hersteld, onze schulden hebben betaald, en vergeving hebben gezocht van degenen tegen wie we mogelijk gezondigd hebben. Deze jaarlijkse vastgestelde tijd helpt ons geen openstaande rekeningen bij anderen te hebben, en geen breuken in onze relaties toestaan die een ongeneeslijke wond bewerken. Ook dit vereist een vernederen van onze zielen. Misschien is niets minder vernederend dan te erkennen dat we verkeerd zijn geweest en vergiffenis zoeken van degene tegen wie we gezondigd hebben. Maar zo doen helpt ons vooruit in heilig worden, om te voldoen aan het beeld van de Degene van Wie wij belijden dat Hij Messias en Heer is.

Ten derde, of we het graag willen toegeven of niet; is het een kenmerk van onze gevallen menselijke natuur, dat we geneigd zijn om dingen die van groot belang zijn vanzelfsprekend te vinden. We nemen de liefde die ons toegedragen wordt, door degenen die belijden lief te hebben, als vanzelfsprekend. Maar specifiek wat betreft onze relatie tot God door Yeshua, kunnen we zelfs de oneindige prijs die voor onze verzoening betaald is, vanzelfsprekend vinden. Onze belijdenis van geloof in Yeshua mag ooit oppervlakkig worden, zodat we bijna nonchalant, "al mijn zonden zijn vergeven" kunnen zeggen zonder in onze zielen te worden bewogen bij het wonder van zo'n grote

salvation that we have been given. In many ways, the appointed times of the Lord safeguard us from such a detached, purely intellectual perspective of our faith, and Yom Kippur perhaps most of all. On this day we stop and contemplate, even as we fast and do a thorough soul inventory, the atonement made for us by the death of Yeshua, and are once again given the time to consider what riches He forfeited to make us rich.

So in these ways, we are right to adopt the traditional perspective of Yom Kippur as a solemn day in which we rightly afflict our souls and consider most deeply our relationship to God through Yeshua, the cost of our redemption, and even to sorrow over our lack of love for God and our puny efforts to express our love in obedience to Him. In so doing, we seek a renewal - a rededication through repentance - to be true sons and daughters of the King whose lives express the glory of His greatness.

But there are surely aspects of the traditional observance of Yom Kippur which we reject, and we should not hesitate to do so. In rabbinic Judaism, the affliction of one's soul on Yom Kippur is, in some measure, considered to effect one's own atonement before God. Besides fasting, other aspects of self-affliction (no bathing, combing of hair, wearing of leather shoes, etc.) have become traditional. The more one denies oneself on the day, the more one is assured of forgiveness.

The question of whether one's name is written in the Book of Life hinges, according to rabbinic Judaism, on what one does or does not do in the days preceding Yom Kippur, as well as on how one afflicts one's soul on the day itself. The controversial *kapparot* ceremony⁷ is proof that there exists in rabbinic Judaism the very real sense that atonement for sin is effected by one's own acts of penitence or one's own piety.

These added measures to make Yom Kippur a most solemn day are predicated on the notion that the more one is afflicted, the more one has properly observed the day, and thus the more one may be assured of acceptance by God. Such a notion should rightly be rejected by those of us who confess Yeshua to be the One Who has obtained eternal redemption on our behalf. Even in the midst of our own solemn reflections, and our own repentance before God, we hold firmly to the truth that we are already accepted by Him, and that our names have been written in the Book of Life because

verlossing die ons gegeven is. Op vele manieren beschermen de vastgestelde tijden van de Heer ons voor zo'n losstaand, zuiver intellectueel perspectief van ons geloof, en Yom Kippur misschien wel het meest van alle. Op deze dag stoppen we en overdenken we, zelfs als we vasten en een grondige zielinventaris opmaken, de verzoening die voor ons gebracht is door de dood van Yeshua, en krijgen we nogmaals de tijd om te overwegen welke rijkdom Hij verbeurde om ons rijk te maken.

Op deze wijze zijn wij klaar om het traditionele perspectief van Yom Kippur aan te nemen als een plechtige dag waarin we onze zielen terecht bedroeven en onze relatie met God door Yeshua, de kosten van onze verlossing, diepgaand overdenken en zelfs verdriet hebben over ons gebrek aan liefde voor God en onze povere inspanningen om onze liefde in gehoorzaamheid aan Hem uit te drukken. Zo doende zoeken we een vernieuwing - een verering door bekering - om ware zonen en dochters van de Koning te zijn, welke levens de heerlijkheid van Zijn grootheid uitdrukken. Maar er zijn zeker aspecten van de traditionele naleving van Yom Kippur die we afwijzen en we moeten niet aarzelen om dit te doen. Bij het rabbijnse jodaisme wordt de kwelling van je ziel op Yom Kippur in zekere mate beschouwd als een eigen verzoening voor God. Naast vasten, zijn andere aspecten van zelfkwelling (niet baden, niet kammen van het haar, geen lederen schoenen dragen, enz.) traditioneel geworden. Hoe meer je jezelf op die dag ontkent, hoe meer ben je verzekerd van vergeving. De vraag of iemands naam in het Boek des Levens geschreven is, hangt volgens het rabbijns-Judaïsme af van wat men doet of niet doet in de dagen voorafgaand aan Yom Kippur, maar ook van hoe je je ziel op de dag zelf kwelt. De controversiële *kapparot*-ceremonie⁷ is het bewijs dat er in het rabbijnse jodaisme het waarachtig gevoel bestaat dat verzoening voor de zonde wordt bewerkstelligd door z'n eigen daden van boetedoening of z'n eigen vroomheid.

Deze toegevoegde maatregelen om van Yom Kippur een allerplechtigste dag te maken, zijn gebaseerd op de gedachte dat hoe meer men zich gekweld weet, hoe meer men de dag goed heeft nageleefd, en dus hoe meer men verzekerd mag zijn van aanvaarding door God. Een dergelijke opvatting zou terecht moeten worden afgewezen door degenen onder ons die Yeshua belijden als Degene te zijn die eeuwige verlossing namens ons heeft verkregen. Zelfs te midden van onze eigen plechtige reflecties en ons eigen berouw voor God houden we vast aan de waarheid dat wij door Hem reeds geaccepteerd zijn en dat onze namen in het Boek des Levens geschreven

of what Yeshua has done for us, not because of our sorrow over sins and failures. Indeed, our repentance before God and our willingness to seek forgiveness from our fellowman is proof of our changed heart, not the means of obtaining acceptance before God. Thus, even in our fasting on Yom Kippur, and our sober inward reflections, we have a deep settled joy as we are constantly reminded that God's forgiveness in Yeshua is assured (1Jn 1:9) and His love for us is never failing (Rom 8:35-39).

Some might question the use of the Kol Nidrei Service for Messianics. The Kol Nidrei ("all the vows") service, which takes its name from the central liturgy that begins with these words, is a request to God that vows we may have taken in the past year, which have become impossible to fulfill, be forgiven and no longer held against us. Such a request in no way seeks to nullify vows which we can fulfill, even if in fulfilling them it means personal sacrifice. In asking for such nullification of vows, we are expressing a correct perspective about vows, namely, that vows are important and that God considers them to be binding. By the Kol Nidrei, we agree with God that it is of utmost importance that we fulfill our promises. In asking God to nullify a vow which we are no longer able to fulfill, we cast ourselves upon His mercies. Instead of disregarding our vows or simply considering them to be non-binding, we take seriously what our Lord Himself taught, that "every careless word that people speak, they shall give an accounting for it in the day of judgment" (Matt 12:36).

Moreover, in the Kol Nidrei service, there is a general confession of sin in a corporate sense. Some individuals might rightly protest that the sins for which we are asking forgiveness do not apply to them specifically. And this is doubtlessly the case. But the confession is viewed as pertaining to one's solidarity to a larger community or entity. This is seen as well in the confession of Ezra on behalf of the returning exiles from Babylon (Ezra 9:4-15). This confession is a corporate one, even if it did not apply in every sense to each individual. Thus, the corporate confession of the Kol Nidrei service reminds us that we are members of a collective whole, and that in some measure, we bear the responsibility for the actions of the collective whole. This corporate solidarity may be in terms of the congregation, or even national and semi-national entities.

werden vanwege wat Yeshua voor ons heeft gedaan, niet vanwege ons verdriet over zonden en falen. Ons berouw voor God en onze bereidheid om vergeving van onze medemens te zoeken is inderdaad een bewijs van ons veranderde hart, niet het middel om voor God acceptatie te verkrijgen. Zo hebben we, zelfs in ons vasten op Yom Kippur en onze ingetogen innerlijke reflecties, een diepe onwankelbare vreugde, omdat we voortdurend eraan herinnerd worden dat Gods vergeving in Yeshua verzekerd is (1 Joh 1:9) en zijn liefde voor ons nooit faalt (Rom 8:35-39).

Sommigen zouden het gebruik van de Kol Nidrei-dienst voor Messianen in vraag kunnen stellen. De dienst van Kol Nidrei ("alle geloften"), die zijn naam dankt aan de centrale liturgie die met deze woorden begint, is een verzoek aan God dat geloften die we in het afgelopen jaar kunnen hebben gedaan, die onmogelijk nog vervuld kunnen worden, vergeven zouden worden en niet meer aangerekend worden. Zo'n verzoek zoekt op geen enkele manier geloften ongedaan te maken die we kunnen nakomen, zelfs als het vervullen een persoonlijke offer vergt. Bij het vragen om zulke annulering van geloften, geven we een correct zicht op geloften, namelijk dat geloften belangrijk zijn en dat God ze als bindend beschouwt. Door de Kol Nidrei zijn we het met God eens dat het van groot belang is dat we onze geloften nakomen. Als we God vragen om een gelofte die we niet langer kunnen vervullen te annuleren, gooien we onszelf op Zijn barmhartigheden. In plaats van onze geloften te negeren of gewoon als niet bindend te beschouwen, nemen we ernstig wat onze Heer Zelf heeft geleerd, dat "over elk achteloos woord dat mensen spreken, zij rekenenschap zullen geven in de overdeelsdag" (Matt. 12:36).

Bovendien is er in de Kol Nidrei-dienst een algemene bekentenis van zonde in een collectieve zin. Sommigen zouden terecht kunnen protesteren dat de zonden waar we vergeving voor vragen, op hen niet specifiek van toepassing zijn. En dit is ongetwijfeld het geval. Maar de bekentenis wordt gezien als iemands solidariteit met een grotere gemeenschap of entiteit. Dit wordt ook gezien in de bekentenis van Ezra namens de terugkerende ballingen uit Babylon (Ezra 9:4-15). Deze bekentenis is een collectieve, ook al was het in ieder geval niet van toepassing op elk individu. Zo herinnert de collectieve belijdenis van de Kol Nidrei dienst ons er aan dat we lid zijn van een collectief geheel, en dat we op een of andere manier de verantwoordelijkheid dragen voor de acties van het collectieve geheel. Deze collectieve solidariteit kan zijn in termen van de gemeente, of zelfs nationale en semi-nationale entiteiten. In dit gebed van bekennen

In this prayer of confession, we seek God's mercies upon our communities, our cities and even upon our nation. We recognize that as members and citizens, we are in some measure identified with the actions of the collective whole. But in the end, we return to the settled conviction that our sins have been paid for by the precious blood of Yeshua, as of a lamb without blemish or spot (1Pet 1:19). We rest in the promise of God, that as far as the east is from the west, so far has He removed our transgressions from us (Ps 103:12). And we never lose sight of the eternal salvation that is ours:

Now to Him who is able to keep you from stumbling, and to make you stand in the presence of His glory blameless with great joy, to the only God our Savior, through Yeshua the Messiah our Lord, be glory, majesty, dominion and authority, before all time and now and forever. Amen. (Jude 1:24-25)

zoeken we Gods barmhartigheid over onze gemeenschappen, onze steden en zelfs over onze natie. We erkennen dat we als leden en burgers in zekere mate geïdentificeerd worden met de acties van het collectieve geheel.

Maar uiteindelijk keren we terug naar de vaste overtuiging dat onze zonden door het kostbare bloed van Yeshua zijn betaald, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam (1 Pet 1:19). Wij rusten in de belofte van God, dat zover het oosten van het westen is, Hij zover onze overtredingen van ons heeft verwijderd (Ps 103:12). En we verliezen nooit het zicht op de eeuwige zaligheid die van ons is:

Nu aan Hem - die in staat is u voor struikelen te bewaren en u met grote vreugde onberispelijk te doen staan in de aanwezigheid van Zijn heerlijkheid - aan de enige God, onze Verlosser, door Yeshua de Messias, onze Heer, zij heerlijkheid, majesteit, heerschappij en gezag, vóór alle tijd en nu en voor altijd. Amen. (Judas 1:24-25)

¹ Cp. *Didache* 8.1.

² Cf. Matt 10:17; 23:34; Mk 13:9; Lk 12:11; 21:12; Jn 9:22; 12:42; 16:2; Acts 13:49-51.

³ 2Cor 11:24.

⁴ This is my understanding of 1Cor 9:20. See my paper, "All Things to All Men: Paul and the Torah in 1Cor 9:9-13," available at www.torahresource.com.

⁵ Acts 15:9.

⁶ Lev 23:1-2.

⁷ The waving of a live chicken over the head and then declaring that the chicken acts as a substitute "sacrifice of atonement" for one's sins, is practiced by some within Orthodox Judaism.

¹ Zie *Didache* 8.1.

² vgl. Matt 10:17; 23:34; Mk 13: 9; Luk 12:11; 21:12; Joh 9:22; 12:42; 16:2; Handelingen 13:49-51.

³ 2Cor 11:24.

⁴ Dit is mijn begrip van 1Cor 9:20. Zie mijn verhandeling, "Alle Dingen aan Alle Mensen: Paulus en de Torah in 1Cor 9:9-13," beschikbaar op www.torahresource.com.

⁵ Handelingen 15:9.

⁶ Lev 23:1-2.

⁷ Zwaaien van een levende kip over het hoofd en dan verklaren dat de kip als een vervangend "offer van verzoening" voor iemands zonden geldt, wordt door sommigen in het orthodoxe jodendom gedaan.